

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngày 27 / 6 / 1880 tại thành phố Tuscumbia thuộc Tiểu Bang Alabama, Hoa Kỳ, một bé gái xinh xắn kháu khỉnh chào đời. Nhưng sau một cơn sốt mà thời đó y khoa chưa đủ kiến thức chữa trị, em đã bị mù và điếc lúc vừa 19 tháng tuổi. Em bé đáng thương đó là Helen Keller. Vì không nghe được, dù em không bị câm, Keller cũng không nói được. Thế là em trở thành vừa mù lại vừa câm điếc. Sau này chính Keller thuật lại rằng lúc đó đời em y như một con tàu trôi trên biển giữa đám sương mù dày đặc, hoàn toàn lạc lõng cô đơn ngập lặn trong bầu khí im lặng đến rợn người. Em cố vùng vẫy thoát ra nhưng vô vọng, nên em giận dữ, hận đời. Em mơ ước, em cầu xin, em hy vọng và chờ đợi một ngày em sẽ được giải thoát. Và ngày đó đã đến, ngày 3 / 3 / 1887, ngày em được gặp cô giáo Annie Sullivan và đời em hoàn toàn thay đổi từ đây. Có thể nói Keller đã được chữa lành như Thiên Chúa ban cho em một phép lạ vậy.

Cô Sullivan là cô giáo chuyên dạy các em câm điếc nhưng không mù, hoặc các em mù nhưng không câm điếc. Trường hợp của Keller vừa mù lại vừa câm điếc khiến cô vô cùng lúng túng và muốn bỏ cuộc. Nhưng tình thương dành cho một em bé bất hạnh đã giúp cô yêu thương nhẫn nại tiến hành thực hiện phép lạ. Một lần kia cô Sullivan dẫn Keller tới vòi nước, cho nước chảy trên tay em, đồng thời cầm tay kia của em đặt lên miệng cô. Cô phát âm chữ water thật chậm và thật rõ. Cô quá bất ngờ khi Keller phát âm lại rất chuẩn. Quá mừng rỡ, cô dẫn em lên bảng và cho em một viên phấn. Cầm tay em cô viết chữ water. Keller cười ha hả, sung sướng vô cùng, vì em đã hiểu, nói và viết được chữ water. Cô Sullivan cảm động đến rơi lệ, cả cô lẫn trò đều phấn khởi, ôm nhau mà khóc. Với lòng phấn khởi và tin tưởng vô biên, cả cô lẫn trò cứ thế mà phăng tới.

Từ tháng ba năm 1887 cho mãi tới năm 1936, cô Sullivan luôn luôn ở bên cạnh Keller, cô vừa là thầy, là bạn, là thông dịch viên của Keller tại trường tiểu học, rồi trung học và đại học. Khi giáo sư giảng bài, cô thông dịch lại bằng cách viết lên bàn tay của Keller. Keller đã tiếp thu bài học bằng cách đó. Helen Keller đậu cử nhân văn chương năm 1904. Cuối đời, Keller đã nói và viết trôi chảy năm ngôn ngữ : Anh, Pháp, Đức, La Tinh, và Hy Lạp. Keller đã viết bảy cuốn sách nổi tiếng. Bà đã tả cảnh suối reo, mây bay...y như người không mù và không điếc. Năm 1940, bà viết tác phẩm cuối cùng với tựa đề “Chúng mình hãy có đức tin” (Let Us Have Faith). Bà đã đi diễn thuyết nhiều nơi trên thế giới và là vị ân nhân vĩ đại nhất cho các Trung tâm mù, câm, điếc tại Hoa Kỳ.

Bà Keller tuy mù và câm điếc nhưng đã sống một cuộc đời phi thường hơn những người vẫn có mắt và có tai nhưng lại không nghe và không thấy gì cả. Năm 1991, tổ chức y tế Liên Hiệp Quốc chăm sóc cho hơn một trăm phụ nữ Campuchia bị nạn tại một trung tâm ở Long Beach, California. Tất cả đều là nạn nhân sống sót từ cánh đồng ‘Diệt Chủng’ do Pon Pot gây ra. Họ đã chứng kiến tận mắt cảnh giết người dã man và rùng rợn của cộng sản Kmer Đỏ. Các bác sĩ đều ngạc nhiên vì mắt họ vẫn mở, vẫn tốt, vẫn hoạt động, nhưng họ không trông thấy gì xảy ra quanh họ. Họ mang chứng bệnh gọi là Psychosomatic Blindness (Mù vì căng thẳng thần kinh tột độ). Trong đời tù, tôi cũng đã tiếp xúc với một phạm nhân mới 18 tuổi can tội vượt biên, mắt em vẫn sáng nhưng rất nhiều lúc em ứng xử như một người mù vậy. Sau này, nhờ em tâm sự tôi mới biết em quá hãi hùng khi nhìn thấy cảnh người sống ăn thịt người chết trên con tàu bị bão phải tấp vào đảo Phú Quý.

Còn chúng ta thì sao ? Đôi mắt vẫn sáng đấy chứ ? Nhưng hình như nhiều lúc chúng ta bị mù, chẳng hạn : Lòng ích kỷ khiến chúng ta không thấy nhu cầu của tha nhân; sự lạnh lùng vô cảm khiến chúng ta không thấy mình đã làm tổn thương anh chị em mình; tính kiêu căng khoắc lác khiến chúng ta không nhìn thấy nhân phẩm của người khác cần được tôn trọng; tính tự phụ khiến chúng ta không thấy điều sai lỗi của chính mình; thành kiến che lấp mắt khiến chúng ta không nhìn ra sự thật; sự bất tử vội vã khiến chúng ta không thể nhìn thấu thế giới tuyệt mỹ quanh mình; chủ nghĩa tôn thờ vật chất khiến chúng ta không nhìn ra những giá trị tinh thần và thiêng liêng...v.v...Tệ nhất là ma quỷ che mắt không cho chúng ta nhìn thấy tình thương vô bờ của Thiên Chúa. Vâng, đúng vậy, thỉnh thoảng tôi vẫn còn nghe nói rằng vì dân Việt mình phạm nhiều tội nên Thiên Chúa dùng cái roi cộng sản để trừng phạt. Tôi thấy cách suy nghĩ như thế có điều gì không ổn vì trong đó có cạm bẫy của kẻ thù. Kẻ thù luôn luôn nhấn mạnh ‘vì chúng mày phạm tội nên Thiên Chúa trừng phạt chúng mày’ !

“Vì tội của ai khiến anh này mù, chính anh ta hay cha mẹ anh ?” Chúa Giêsu đã phá quan niệm sai lầm đó qua câu nói “Sở dĩ như thế là để thiên hạ nhìn thấy công trình của Thiên Chúa được tỏ hiện nơi anh”. Nếu từ trước đến giờ, mỗi người chúng ta chưa nhìn thấy những công trình của Thiên Chúa được tỏ hiện nơi mình thì hãy thành tâm nhìn nhận rằng mình đã bị mù. Hãy van nài Thiên Chúa nhân từ ban cho chúng ta một cặp mắt mới.

(Sưu tầm từ Lm Ngô Phúc Hậu và Lm Flor Mc Carthy)

Linh mục Phạm Quang Hồng.